

Катрин Рей

Книжарница
Посланията

Когато се изгубваш в книгите,
откриваш себе си



Първа глава

МАДЛИН

Хората в двора ни заобикаляха. Никой не се спря да ни заговори... пък и защо ли? Никой не ни беше виждал досега. Поспях, като чух да се споменават шампанско и празненство. Не, сигурно ми се беше счуло. Две жени ме отминаха и се плъзнаха край мен в морето от черни одежди. В гръб изглеждаха странна двойка. Едната беше скована, сякаш глътнала бастун, другата се движеше грациозно като йогини. Крачолите на черния ѝ панталон милваха глезените ѝ.

След края на службата бяхме тръгнали по пътеката между църковните скамейки; гледахме право напред и следвахме татко. Ала щом се озовахме на площадката пред входа, тълпата ни раздели. Потърсих с поглед мама и я видях на няколко крачки от мен – разговаряше с няколко жени. Едната окуражаващо стисна рамото ѝ, сякаш да я утеши. Може би мама наистина изпитваше необходимост от утеха. През изминалите години само тя от семейството ни поддържаше връзка с леля Мади.

Леденостуденият дъжд беше спрял, черните облаци обаче подказваха, че скоро суграшицата или снегът ще връхлетят отново. Татко дълго се взира в небето. Толкова дълго, че и аз вдигнах глава.

– Почти двайсет години. – Той извърна очи към мен. – Почти двайсет години не бях разговарял със сестра си, преди да ми се обади преди месец, но не сподели какво ѝ е. Каза, че ми е позвънила, за да ми каже колко ме обича. – Татко впи пръсти в

шията си толкова силно, че кожата му се набръчка и побеля. – Нямах да вдигна, ако бях разпознал номера.

В очите му се четеше необичайна уязвимост и аз побързах да се възползвам от моментната слабост.

– Е, крайно време е било. Не си виновен за нищо. Абсолютно за нищо.

Изглежда ме нерешително. Моят баща, който никога не подлагаше на съмнение действията си. Човекът, който знаеше отговорите на всичко.

– *Вината беше моя.* Само моя. За първи път я виждах така побесена. Обаче и аз бях разгневен и... засрамен. – Той си пое въздух, издиша го. – Вбесих се, че си позволява да ме съди, ала сега си давам сметка, че съм сгрешил. Не мисля, че някога ме е обвинявала.

– Какво? Какво искаш да кажеш?

За миг зърнах в погледа му паника или мъка, после той вперил очи в някаква точка зад мен. Поклати глава, двамата тръгнахме към алеята за колите. Докато вървахме натам, долавях откъслечни фрази от разговор.

– Няма ли да има възпоменателен обяд?

– Какво ще стане с къщата ѝ?

– Би трябвало брат ѝ да е уредил събиране. Тя има брат, нали така?

– Не... Мъжът на първия ред беше братът на Пит. Мади няма родственици.

Погледнах татко и се запитах дали и той е чул разговора. Ако те бяха сторили същото, ако го бяха погледнали, щяха да видят, че не би могъл да е брат на чичо Пит. С Мади имаха еднакви очи, хлътнали в орбитите, еднакви вежди и носове. „Моите ирландски близнаци“ – така ги наричаше баба Кийва. Приликата помежду им беше забележителна, имаха еднаква походка, смееха се по един и същи начин. И двамата прехапваха вътрешната страна на бузата си, докато размишляваха, присвиваха очи, когато нещо им се стореше съмнително, и се заливаха от смях на собствените си шеги.

Все пак имаше известна разлика: ако не ме лъже паметта, смехът на леля Мади беше заразително кискане, което продължаваше, докато и ти не се разсмееш с нея. А смехът на татко

(знаех го от опит) бе леко снизходителен, все едно казваше, че не сте схванали колко гениална е шегата му.

Мама ни настигна тъкмо когато техният шофьор спря на алеята, и отбеляза:

– Явно тук са обожавали Мади. Толкова много хора са дошли да я изпратят. Не трябва ли да се отбием в къщата ѝ, за да се уверим, че всичко е наред? Къщите не обичат да ги оставят сами.

Татко отвори вратата на колата.

– Адвокатите на сестра ми не са се свързали с мен. Бог знае чия собственост е къщата. Ако влезем, може да се изгълкува като незаконно проникване... Мадлин?

Поклатих глава.

– Нямам представа. Никой не ми се е обаждал.

– Е, тогава точка по въпроса. Докато не ни се обадят, това не ни засяга. – И се качи в колата.

Мама ме прегърна.

– Малко ми е гузно, че си тръгваме толкова бързо. Та ние почти не се видяхме. – Тя надникна в тъмното купе.

– Всичко е наред, мамо. И двамата сте заети хора. Аз – също.

– Не е наред, но аз ще се върна след четири дни. – Кимнах, а тя добави: – Пристигам на седми, защото съм убедена, че на шести фирмата ще устрои нещо екстравагантно, и ще дойда направо в апартамента ти. – Мама махна към паркинга. – Как ще се върнеш в Чикаго?

– Дойдох с влака.

– В дъжда? Нека те закараме, преди да завали отново. – Мама надникна през спуснатото стъкло. – Имаме ли време да закараме...

– Не бери грижа за мен – хванах я за рамото. Знаех, че трябва да са навреме на летището, за да не изпуснат полета за Ню Йорк. Освен това татко много рядко се отклоняваше от графика си.

– Шарлот? – провикна се той, сякаш беше прочел мислите ми.

Мама пхна ръка през вратата и му махна да почака.

– Както вече ти обещах, ще съм тук на седми. – Прокара пръст зад ухото ми, както когато бях малка, и издърпа кичур

от косата ми, прибрана на опашка. Често ми правеше забележка заради твърде строгата прическа. Жестът ме накара да се усмихна и аз се наведох към нея. – Дъщеря ми ще стане съдружничка – най-младата съдружничка при това – в една от най-прочутите чикагски юридически кантори. Това трябва да се ознаменува. – Притисна ме до себе си и ме целуна по бузата. – Важно е да отбелязваш специалните поводи с празнуване, скъпа. Не го забравяй.

– Благодаря, мамо.

Тя отново ме прегърна и също седна в колата. Останах сама; зад мен беше морето от хора в черно, които взаимно се утешаваха заради загубата, а пред мен – пустата улица. Никой не ме познаваше. Не познавах никого. И не бях сигурна какво съм загубила.

Вместо да се обърна и да се смеся с опечалените, оставих спомените за леля Мади да ме завладеят; прекосих алеята за колите и тръгнах към гарата. Отминах малкия площад на селото. Отминах бензиностанцията, на която преди много години продаваха сладолед във фунийки... Спънах се в изместена плочка на тротоара и се върнах към действителността. Намирах се пред малкия парк, където бях седяла преди църковната служба. Избърсах една скамейка и отново седнах. Имах достатъчно време, нямаше да изпусна влака.

Мадлин Калън Картър. Моето име беше същото, но без Картър. Бях кръстена на леля Мади и допреди *онова* лято баща ми говореше за нея само със суперлативи. Обожаваше я. Тази негова откачено гениална сестра, само с тринайсет месеца по-голяма от него, бе всичко, което той не беше. „Откачена“ беше най-големият му комплимент. Личеше си по тона. *Откачената ми сестра се е пристрастила към скоковете с парашут. Скокове с парашут на четиресет и пет... Другия месец с Пит заминават за Хаити, за да помагат за ликвидиране на последствията от урагана „Гордън“.* Наумила си е още нещо откачено – с Пит искат да отворят книжарница...

Откачена означаваше смела, дръзка, безстрашна. Бляскава дума, пропита с добродетел и със свръхестествена сила. Години наред мечтаех да ме наричат така. Ала след последното ми пътуване преди деветнайсет години същата дума, доскоро

изричана с вълнение, обожание и мъничко завист, вече се произнасяше с озлобление и с отвращение.

Разривът възникна заради пенсионните спестявания на леля Мади и чичо Пит и беше необратим. Дватама бяха инвестирали парите си в татковия фонд „Технология на хилядолетието“ и като всички други подобни фондове през пролетта и лятото на двехилядната година и неговият фазира.

Но... не трябваше ли тя да прояви по-голямо разбиране? Да прости? Нима семейството не беше по-важно от парите? Мнозина претърпяха загуби, след като балонът на технологичните фондове се спуска. Всички изгубиха пари. Е, някои загубиха повече, отколкото други, ала не по вина на директорите. Беше все едно да обвиниш метеоролозите за пораженията от урагана „Гордън“.

Само че понякога гневът е точно толкова ирационален, колкото и дълбок. Чувствах го в училище, когато най-добрите ми приятелки започнаха да ме отбягват и накрая ме изолираха, защото бяха убедени, че баща ми е причината за неприятностите на родителите им. А след като онова лято се върнахме у дома след посещението при леля Мади, апартаментът ми се стори притихнал и потискащ като атмосферата в училище. Мама и татко – всеки поотделно – се уединиха в свои си местенца, за да си ближат раните. Вече не се смееха, вече не ходеха на партита или на вечери... всъщност почти не си продумваха. В миговете, когато бях откровена пред себе си, признавах, че избрах да следвам право в Северозападния университет в Чикаго, за да се опитам да помирят враждуващите страни. Може би се опитвах да пренапиша историята и да докажа, че хората са способни да прощават и да са добри. Може би исках доказателство, че парите – спечелени или загубени – не управляват света. В Ню Йорк се бях убедила в противното, но в Чикаго? Може би...

Надеждите ми се оказаха напразни.

От време на време леля Мади се обаждаше и ме канеше в Уинсъм на вечеря или ми идваше на гости в жилището ми в центъра на града, но нито веднъж не спомена баща ми, нито веднъж не каза, че му прощава и че не го обвинява, никога не му прости. А аз така и не повдигнах въпроса... защото тя не ми даде повод.

Облегнах се назад на пейката. *Вината беше моя. Само моя...* – така бе казал татко. Възможно ли бе да е вярно? Години наред леля Мади го беше обвинявала за нещо, което не зависеше от него, бе извън контрола му.

– Добре ли сте?

Стреснах се и изпгнах гръб. Кой знае как не бях забелязала яркочервеното вълнено яке „Патагония“, намиращо се на сантиметри от лицето ми.

– От... откога сте тук? – заекнах.

Собственикът на якето се усмихна, зърнах равните му бели зъби, а над тях – леко гърбав нос и невероятни зелени очи. Усмивката озари цялото му лице.

– Появих се, докато изричахте въпроса. Идвам от ей там. – Непознатият посочи къщата от отсрещната страна на улицата, обитавана от католическия свещеник. – Църквата поддържа парка и аз се бях захванал с работа, но прекъснах за малко, за да си почина. – Той отново вдигна ръка и посочи зад себе си. Видях купчина брезентови платнища и градинарска количка. Непознатият се обърна към мен, бръкна в джоба на джинсите си и извади бяла носна кърпа.

Едва тогава осъзнах какво е видял – клепачите ми бяха подпухнали и вероятно зачервени. Размаха кърпата пред очите ми, докато не я взех.

– Не съм виждала подобни носни кърпи, откакто дядо ми почина.

– Наследство са ми от моя дядо. Изглеждат старомодни, но на мен ми действат успокояващо.

– И на мен.

– А девиците в беда ги харесват. – Очите му бяха с необикновен цвят и искряха закачливо. Тонът му пулсираше от намеци.

– Девици ли? – Не успях да спра дрезгавия си смях и усетих, че се изчервявам. Махнах към енорийския дом. – Вие сте свещеник. Редно ли е да говорите така?

Очите му проследиха ръката ми, усмивката му помръкна, той пребледня и чак тогава забелязах, че лицето му е загоряло от слънцето.

– Откъде ви хрумна? Аз... аз съм градинарят. – Позамисли се за миг, преди да каже какво работи, все едно беше изненадан... или лъжеше.

– Нима? – Адвокатката в мен наостри уши.

Непознатият ме погледна и в очите му отново проблесна насмешливото пламъче, сякаш знаеше точно какво правя и това го забавляваше. Само че хората не изпадат в откровения, ако не ги принудиш.

– Да. Брат ми живее там. Той е свещеникът, отец Люк. Ако искате, идете и го попитайте кой му откъсна половината сандвич с печено говеждо.

– Вярвам ви. – Спомних си защо стискам носната кърпа и си избърсах очите. После, забравяйки чия е, си издухах носа. Сигурно съм изглеждала потресена, осъзнавайки какво съм направила, защото зеленоокият отново се усмихна, а аз смололевих: – Ще я задържа. Ще я изпера и тогава ще ви я върна.

Той махна с ръка.

– Носните кърпи са за това. Не берете грижа, имам много.

Огледах се. Само ние двамата бяхме в парка.

– Денят не е много приятен за градинарска работа – посочих брезента.

Непознатият се поизвърна, за да проследи погледа ми.

– Така е, обаче работата не чака. Ако днес не покрия насажденията, има опасност някои да премръзнат. Според прогнозата студовете трябваше да настъпят чак след седмица, но тази нощ се очаква температурата да падне под нулата и да завали сняг. Големи познавачи са метеоролозите, няма що.

– Не подозирах, че времето ще се развали, когато тръгнах насам от Чикаго. Дойдох за едно погребение – магнах към църквата.

– Мадлин Картър? – Кимнах, а той добави: – И аз бях там.

– Нищо чудно. Църквата беше претърпкана. Мадлин имаше много приятели и познати, нали?

Той явно не забеляза, че опипвам почвата. *Коя бе тя в действителност?* След като днес чух какво каза татко и почувствах срама, натезал на плещите му като дебело палто тази сутрин, започнах да се питам дали изобщо съм познавала леля Мадис или него.

– Мнозина я обичаха. – Зеленоокият извади от задния си джоб градинарска ножица и посочи с нея към отсрещната страна на улицата. – Запознах се с нея в дома на Люк преди около